

Samme; den skal afholde sig fra at drøfte de Sager, som ikke vedkomme den. Hvad mig personlig angaaer, da holder jeg mig overbeviist om, at Rigsdagen burde kunde drøfte alle Sager, og dersom det foreliggende Udkast laa simpelt for som et Forslag fra Regjeringen, vilde jeg heller ikke have Betænkelse ved at gaae ind paa Behandlingen af de omhandlede Paragrapher, om det end maatte ikke var ganske klart, at det var rigtigt, men Udkastet er meddeelt os indfattet i en Kamme, der viser os, at Kongen og Regjeringen ikke ere Herrer over at forhandle med Rigsdagen herom som om et simpelt Lovgivningsværk, hvorimod der udenfor Kongen og Rigsdagen er en Magt tilstede i dette lille Kongerige, som antages at have en berettiget Indflydelse derpaa, og som gjør Krav derpaa under Foregivende af, at der bestaaer fælles Anliggender, skjøndt der kun er eet særligt Kongerige. Jeg for min Part underkjender denne Paa-stand, idet jeg nemlig siger, at da Kongen sluttede en Fred, hvorved han frasagde sig alle de Rættigheder, han havde saavel paa Slesvigs som paa Holsteens og Rauenborgs Vegne, det vil altsaa sige alle Fællestabsrettigheder, maatte der ikke kunne være noget Andet tilstede i Kongeriget end en særlig Konge ligeoverfor Rigsdagen; men Udkastet og den Grundlovsbestemmelse, der er os meddeelt som ledsagende det, gaaer ud fra en anden Forudsætning. Jeg tilegner mig altsaa her ved mit Forslag den Forudsætning, hvorfra Regjeringen er gaaet ud, nemlig den, at der bestaaer en Deling i fælles og særlige Anliggender, men derefter udgjøre alle de Paragrapher, som jeg her omtaler, og som angaae Kongens Stilling til Forsætningen, i den allervæsentligste Grad et Fællesanliggende, som ikke her kan behandles, uden at det først paa lovlig Maade er gaaet over til at være et særligt Anliggende. Dette Udkast indeholder et Beviis for, at Regjeringen har holdt sig berettiget til at forelægge for Rigsdagen ethvert Anliggende, nofsaa meget kaldet fælles, eftersom andre Anliggender ikke ere saa fjernede fra vor Behandlingsret som netop det, her foreligger, thi hine ere kun ubelukkede ved Lov og kongelig Beslutning paa Rigsraadets Vegne, hvorimod dette er ubeløst ved §. 6 i Grundlovsbestemmelsen af 29. August 1855, og det kan

altsaa, saavidt jeg kan skjønne, ikke lovligviis være Gjenstand for Rigsdagens Behandling. Naar man spørger mig, om da disse Paragrapher ikke gjælde i Kongeriget, saa siger jeg, at det Væsentlige ved Fællesforfatningen netop er, at denne Deel af den i den Betydning var paa eengang fælles og særlig, at de Bestemmelser, som herom paa lovlig Viis bleve tagne for Monarchiet, tillige gjaldt i den særlige Lovgivning, og de behøve altsaa ikke at komme ind her til Forhandling; som saadanne ere vi ikke her berettigede til at forhandle dem. Den anden Deel af Loven for de fælles Anliggender bestod derimod kun for et Fællestab, for Fællesanliggender, og sølgelig har den Deel af den tabt sin Betydning, saasnart disse Anliggender ere ophørte at være Fællesanliggender; men dette har slet Intet med det foreliggende Spørgsmaal at bestille. De her omtalte Anliggender ere de allervæsentligste, og vi ere ikke berettigede til at behandle dem, før Indskrænkningssloven enten gennem Lovgivning eller gennem Grundlovgivning er forandret saaledes, at vi have erhvervet en Berettigelse til at forhandle dem. Det er derfor, jeg foreslaaer, at Rigsdagen afholder sig fra at behandle Gjenstande, som den ikke er lovligt berettiget til at behandle, for at den ikke skal tabe sin fuldstændige Ret ligeoverfor de ydre Magter, som man prøver paa at gjøre gjældende ligeoverfor den indenfor Kongerigets egne Grænser. Dette er de Grunde, hvortil jeg støtter mig, idet jeg opfordrer Thinget til at udstemme disse Paragrapher af Loven. Derved ophører Kongen ikke med at staae i det samme Forhold til Kongeriget, som han gjorde i Forveien, idet Paragrapherne have deres Betydning baade som særlige og som fælles, men vi have dem ikke foreliggende som Paragrapher, hvori vi ere berettigede til at foreslaae Endringer, og ved ethvert Forslag, som foreligger os til Behandling, er vor Endringsret, der ligger i vor Forslagsret, indbefattet. Disse Paragrapher maae gaae tilside; i dem kunne vi ikke berettiget foreslaae nogen Endring.

Formanden: Foraa vidt der i det cærede Medlems Udtalelser laa en Indsigelse imod Rigsdagens Besøielse til at besatte sig med